

Sējot mieru un prieku

Raksts no Opus Dei prelāta, Mons. Havjēra Ečevarijas (Javier Echevarría). Opus Dei astoņdesmit gadu dibināšanai.

1.10.2008

Astoņdesmit gadi ir pagājuši kopš 1928. gada 2. oktobra, Svēto Sargeņģeļu svētkiem, kad Sv. Hosemarija, Dieva inspirēts, kā to apliecināja Jānis Pāvils II bullā *Ut sit*, dibināja Opus Dei. Šajā sakarā mana sirds gaviļē pateicībā Vissvētākajai Trīsvienībai, kas vēlējās atvērt

svēttapšanas ceļu profesionālajā darbā un ikdienas dzīves apstākļos, kuru varētu izstaigāt visu laiku sievietes un vīrieši.

Pāvests Benedikts XVI, kad vēl bija kardināls Jozefs Ratzingers, kādā sprediķī, kas bija veltīts Darba dibinātāja kanonizācijai, apgalvoja, ka “Hosemarija Eskriva uzskatīja, ka šis aicinājums neattiecas tikai uz viņu, bet vispirms *tas ir uzdevums: jānodod tas citiem, jāiedrošina uz svētumu, jāizveido Kristum brāļu un māsu kopiena*”. Apzinoties šo pienākumu, turpina Pāvests, Sv. Hosemarija “nenoguris devās uz dažādiem kontinentiem, runāja ar cilvēkiem, lai viņus uzmundrinātu būt svētiem, izdzīvot piedzīvojumu būt kristietim, lai kur arī būtu katra vieta dzīvē. Tā viņš kļuva par lielu darbības cilvēku, kas izpildīja Dieva gribu un arī citus uz to iedrošināja”.

Runājot par pirmo gadsimtu kristiešiem, Sv. Hosemarija apgalvoja, ka mūsu pirmo ticības brāļu mājokļi „bija kā evaņģēliskās vēsts izplatīšanas centri. Ģimenes, kas ārēji līdzīgas citām to laiku ģimenēm, bet jauna gara pārņemtas, kurš izplatījās arī pie tiem, kas pazina un satikās ar viņām. Lūk, kas bija pirmie kristieši un kam jābūt mums, šodienas kristiešiem: miera un prieka sējējiem, tā miera un tā prieka, ko mums atnesis Kristus.” (*Kad Kristus garām iet*, n.30). Un jau no paša sākuma viņš raksturoja Prelatūras ticīgo darbību Baznīcas klēpī kā “*miera un prieka sēja*”, pa vidu daudzajām cilvēciskajām darbībām pasaulē.

Svētais krēsls, piešķirot Opus Dei pirmos kanoniskos apstiprinājumus, piesavinājās šādu izteicienu, kas lasāms 1950. gada 16. jūnija dekrētā: “Vienmēr un visur Opus Dei biedrs nes līdzī Kristus mieru un pilnīgu un

drošu prieku Kungā, un tos draudzīgi
piedāvā visiem labas gribas
cilvēkiem; vēl vairāk, viņš cenšas
aizraut pilnīgi visus ar šo prieku un
mieru, un saticīgi pamudina katru
pieņemt un izbaudīt šīs tik ļoti
maigās Dieva laipnības dāvanas”.

Benedikts XVI apgalvoja, ka ticīgajam
vārds “miers” ir viens no Dieva
visskaistākajiem vārdiem, Tēvs, kas
vēlas sapratni visu savu bērnu
starpā. Teikt: “miers ar tevi”, “miers
ar jums”, ir tas pats, ka novēlēt, lai
Dievs ir ar katru sievieti un vīrieti.
Un tā, kā Kristus ir mūsu miers (*Ef.*
2,16), šis vēlējums izpaužas noteiktā
vēlmē rādīt Kristus tēlu citiem,
palīdzot viņiem saprast, ka
personīgās attiecības ar Jēzu,
draudzība ar Viņu, atnes dvēselei
neizsakāmu prieku un mieru: Dieva
mieru, ko pasaule nevar dot (*Jn.* 14,
27).

Esmu liecinieks tam, ka Sv.
Hosemarija ne tikai sludināja un
izplatīja *miera evaņģēliju* (Ef. 6,15),
bet to vienmēr nesa arī sirdī.
Netrūka viņa ceļā fizisku briesmu
brīžu vai garīga nemiera brīžu par
Baznīcas un civilās sabiedrības
nākotni, īpaši krīžu brīžos, kas bija
vairāk vai mazāk vispārēja rakstura;
tomēr nekad neredzēju, ka viņš būtu
zaudējis mieru, nedz arī pārstājis
darīt kaut ko, lai to mieru nodotu
citiem.

Pārliecināts par to, ka
iepazīstināšana ar Evaņģēliju
nepieciešami nes līdzīgu bagātīgu
miera un prieka sēšanu, viņš
mudināja uz tikšanos ar Kristu,
vienmēr maksimāli respektējot un
cienot sirdsapziņu brīvību. Viņš
zināja, ka šis uzdevums nes neticami
lielu labumu cilvēcei, arī tādēļ, ka,
iepazīstot Kristus doktrīnu un
uzņemot kristīgas saistības, cilvēka

brīvība tiek izkopta un pievērsta kalpošanai citiem.

Pildot evaņģelizācijas uzdevumu, Baznīca piedalās miera sēšanā pilnām rokām. Vēl vairāk, Tā aicina kristiešus šādi rīkoties, jo, kā raksta Sv. Hosemarija, “Kungs vēlas, lai viņa bērni pa visiem godīgiem ceļiem sētu sapratnes, piedošanas, sadzīvošanas, mīlestības, miera sēklu” (*Kalve*, n. 373).

Palīdzēt iepazīt Kristu arī ir prieka sēšana. Dieva bērnu prieks nerodas no tā, ka ārējie apstākļi būtu labvēlīgi, nedz arī tā pamats ir tīri psiholoģisks. Kā jebkurš cits cilvēks, ticīga sieviete vai vīrietis piedzīvo nogurumu un slimību, grūtības un nemieru, šaubas un pretrunas. Taču visās šajās situācijās, viņi zina, ka ir ļoti mīlēti Dieva bērni, apzinās, ka var uz Viņu paļauties, un ka ar Viņa palīdzību var atgūt prieku, ja to ir zaudējuši.

Arī sava garīgā vājuma apziņa nav pretrunā ar prieku, kad šī nelaime tiek dziedēta priecīgi sastopoties ar Dieva žēlastību. Līdzība par dēlu, kas aizgāja prom no tēva mājām un tur nonāca starp viszemākajiem no vergiem, beidzas ar atkal atrastas mīlestības svētkiem (*Lk. 15, 11-32*). Un, attiecībā uz jebkuru šaubu brīdi, Sv. Hosemarija, pārliecināts par Dieva palīdzību, kas nekad nepieviļ, raksta: “Jēzus Kristus, kas ir Dievs, kas ir cilvēks, mani saprot un manī ieklausās” (*Kalve, n. 182*).

Dievišķais un cilvēcīgais savijas kristīgajā evaņģelizācijā: rūpes par citiem, mīlestība, respekts attiecībā uz otra brīvību. Sv. Hosemarija runāja par to kādā ļoti skaitliskā tikšanās reizē Argentīnā 1974. gadā, laikā, kad šajā mīlētajā Dienvidamerikas valstī notika traģiskas sadursmes. Enerģiskā balsī viņš ieteica: “Sējiet mieru un prieku uz visām pusēm, nesakiet nevienu

aizskarošu vārdu nevienam,
mācieties iet roku rokā ar tiem, kas
nedomā tā, kā jūs. Nekad nedariet
pāri nevienam, esiet visu radījumu
brāļi, miera un prieka sējēji”.

Katra gadadiena ir iespēja
paraudzīties nākotnē. Tagad, kad
Opus Dei paliek astoņdesmit gadi, es
lūdzu Dievu, lai šī mazā Baznīcas
daļiņa, kas ir Svētā Krusta Prelatūra
un Opus Dei, vienmēr pildītu civilajā
sabiedrībā to misiju, ko Viņš pats tai
uzticēja 1928. gadā: bagātīgi sēt
dvēselēs Evaņģēlija mieru un prieku,
lai tas skartu arī sabiedriskās
struktūras, padarot tās cilvēcīgākas.